

Αριθμός απόφασης

2782/2019

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Χριστίνα Δημητρακοπούλου, Ειρηνοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Αφροδίτη Γιαννόπουλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 10 Μαΐου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ:, Δικηγόρου, κατοίκου Αθηνών, η οποία παραστάθηκε αυτοπροσώπως και δια του πληρεξούσιου Δικηγόρου, Κωνσταντίνου Μπότση.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «... ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας Δικηγόρου, Ευγενίας Φωτοπούλου.

Η ανακόπτουσα ζητεί, για τους λόγους που επικαλείται, να γίνει δεκτή η από 19-12- 2013 ανακοπή της (αρ. έκθεσης κατάθεσης δικογράφου .../2013), η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί αρχικά κατά τη δικάσιμο της 8-1-2016 και κατόπιν αναβολών, κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ανακόπτουσα, με την κρινόμενη ανακοπή της και για τους λόγους που ειδικότερα αναφέρει σε αυτήν, ζητεί την ακύρωση 1) της υπ' αριθμ. 8957/2012 Διαταγής Πληρωμής του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία υποχρεώθηκε να καταβάλει στην καθ' ης το ποσό των 13.265,60 €, πλέον τόκων και εξόδων, 2) κατ' ορθή εκτίμηση- της από 9-3-2012 επιταγής προς πληρωμή, ευρισκόμενης κάτωθι αντιγράφου Α' εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, που της κοινοποιήθηκε από την καθ' ης και 3) της προσημείωσης (δίχως έτερο προσδιορισμό) που επέβαλε η καθ' ης σε ακίνητό της. Περαιτέρω, ζητεί να αναγνωριστεί η ακυρότητα της επίδικης δανειακής σύμβασης και των αθέμιτων συμπεριφορών της καθ' ης, κατά τα αναφερόμενα στο αιτητικό της ανακοπής, και, τέλος, να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική της δαπάνη. Η ένδικη ανακοπή, κατά το μέρος της με το οποίο ζητείται η ακύρωση της διαταγής πληρωμής, αποτελεί ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, στηριζόμενη στο άρθρο 632 ΚΠολΔ, κατά το μέρος δε με το οποίο ζητείται η ακύρωση της επιταγής προς πληρωμή, αποτελεί ανακοπή κατά της εκτέλεσης, στηριζόμενη στο άρθρο 933 ΚΠολΔ. Οι δύο ανακοπές παραδεκτά σωρεύονται στο ίδιο δικόγραφο, καθόσον υπάγονται στην αρμοδιότητα του παρόντος δικαστηρίου, ως καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου (άρθρα 632 παρ. 1, 933 παρ. 2, 584 ΚΠολΔ), και στο ίδιο είδος διαδικασίας (μετά τις τροποποιήσεις των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ με τα άρθρα 14 και 19 του Ν 4055/2012 -και πριν την τροποποίηση του ΚΠολΔ με τις διατάξεις του ν. 4335/2015, εφόσον η κρινόμενη ανακοπή ασκήθηκε πριν την 1-1-2016 [άρθρο ένατο § 2 του ν. 4335/2015]-), ενώ, σε κάθε περίπτωση, η σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, σύγχυση (άρθρα 218 παρ. 1, 632 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ). Ωστόσο, η υπόθεση δε θα συζητηθεί κατά τις προκείμενες διατάξεις της τακτικής διαδικασίας, με τις οποίες έχει εισαχθεί, αλλά κατά την ειδική διαδικασία των διαφορών από πιστωτικούς τίτλους (βλ. εισηγητική έκθεση του Ν.4055/2012 ως προς το άρθρο 14 αυτού για την εφαρμοστέα πλέον διαδικασία, ΜΠΑ 2147/2013, ΜΠΑ 2157/2013 δημ. Νόμος, Χ. Παπαδάκη, Διαταγή Πληρωμής Θεωρία και Πράξη, 2η έκδοση (2012), παρ. 47.1.4γ, σελ. 195-196). Το Δικαστήριο, αφού αποφανθεί γι' αυτό αυτεπαγγέλτως, διατάσσει,

σύμφωνα με το άρθρο 591 παρ. 2 ΚΠολΔ, την εκδίκαση της ανακοπής κατά την προσήκουσα αυτή διαδικασία, την οποία και εφαρμόζει (βλ. ΕφΑΘ 131/2008 Δνη 2009-853, ΜονΠρΠειρ 782/2001 ΑρχΝ 2002-201). Η κρινόμενη ανακοπή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα α) η μεν πρώτη του άρθρου 632 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή στις 20-12-2013, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ./20-12-2013 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, Κυριάκου Διαμονίτη, ενώ η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής κοινοποιήθηκε στην ανακόπτουσα το πρώτον, στις 19-3-2012, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. .../19-3-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, Ανδρέα Πάζιου και το δεύτερον, στις 9-12-2013, όπως προκύπτει από σχετική επισημείωση των δικαστικών επιμελητών Γεωργαντόπουλου/ Φυτιλόπουλο/ Χρυσικόπουλου/ Κολοφωτιά επί προσκομιζόμενου από την ανακόπτουσα αντιγράφου της διαταγής και β) η δεύτερη του άρθρου 933 ΚΠολΔ, λόγω μη παρόδου των προθεσμιών του άρθρου 934 παρ. 1 εδ. α' και β' ΚΠολΔ (όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το Ν. 4335/2015), αφού δεν αποδεικνύεται ότι μετά την επίδοση της επιταγής προς πληρωμή έλαβε χώρα άλλη πράξη εκτέλεσης. Σημειώνεται ότι το σωρευόμενο στο ένδικο δικόγραφο αναγνωριστικό αίτημα είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, αφού αυτό αποτελεί περιεχόμενο αγωγής του άρθρου 70 ΚΠολΔ και δεν μπορεί να σωρευθεί με την ανακοπή των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ, αντικείμενο της οποίας είναι μόνο η ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της κάτωθι αυτής επιταγής προς πληρωμή, ενώ απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το αίτημα περί ακύρωσης της προσημείωσης υποθήκης που ενεγράφη κατά τους ισχυρισμούς της ανακόπτουσας στο ακίνητό της από την καθ' ης, καθώς η εξάλειψη της προσημείωσης υποθήκης δε δύναται να λάβει χώρα δια της ανακοπής των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να γίνει δεκτή η ανακοπή κατά το τυπικό της μέρος και να ερευνηθεί περαιτέρω η νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

Η ανακόπτουσα, με την προσθήκη της, επικαλείται έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της καθ' ης προς διεξαγωγή της παρούσας δίκης, λόγω πώλησης και μεταβίβασης από μέρους της τελευταίας, μετά την άσκηση της ένδικης ανακοπής, της απαίτησής της κατά της ανακόπτουσας από την επίδικη σύμβαση, στην εταιρεία (Luxembourg) S.A., η οποία με τη σειρά της ανέθεσε στην εταιρεία Χρηματοοικονομικές Υπηρεσίες Α.Ε. τη διαχείριση της εν λόγω απαίτησης (όπως προκύπτει από την από 6-8-2018 αναγγελία καταχώρισης μεταβίβασης απαιτήσεων και το Παράρτημα αυτής, τα οποία κοινοποιήθηκαν στην ανακόπτουσα από την ανωτέρω εταιρεία ... S.A.). Η ένσταση αυτή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθώς, σύμφωνα με το άρθρο 225 ΚΠολΔ, «1. Η επέλευση της εκκρεμοδικίας δεν στερεί τους διαδικούς από την εξουσία να μεταβιβάσουν το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα ή να συστήσουν εμπράγματο δικαίωμα. 2. Η μεταβίβαση του επίδικου πράγματος ή δικαιώματος ή η σύσταση εμπράγματος δικαιώματος δεν επιφέρει καμία μεταβολή στη δίκη. Ο ειδικός διάδοχος έχει δικαίωμα να ασκήσει παρέμβαση. 3. Αν ο ενάγων μετεβίβασε το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα ή σύστησε εμπράγματο δικαίωμα, δεν μπορεί να προταθεί εναντίον του έλλειψη νομιμοποίησης, εκτός αν η απόφαση που θα εκδοθεί δεν δεσμεύει τον ειδικό διάδοχο». Επομένως, μετά τη διάθεση του επίδικου πράγματος ή δικαιώματος, η δίκη συνεχίζεται χωρίς να διακοπεί με τη συμμετοχή των αρχικών διαδίκων, οι οποίοι είναι οι μόνοι αρμόδιοι για να την «τερματίσουν», ο δε ειδικός διάδοχος δικαιούται να ασκήσει παρέμβαση (Κεραμέας – Κονδύλης – Νικάς, Ερμηνεία ΚΠολΔ, Τόμος Ι, άρθρο 225 σελ. 496-498).

Υπό το υφιστάμενο προ της τροποποίησης του ν. 3869/2010 από το ν. 4161/2013 (ΦΕΚ Α' 143/14.06.2013) καθεστώ, η συνδρομή των προϋποθέσεων του ως άνω νομοθετήματος για ορισμένο οφειλέτη δεν συνεπαγόταν την αναστολή πάντων των εναντίον του καταδιωκτικών μέτρων, όπως είναι η σε βάρος του άσκηση αγωγής ή υποβολή αίτησης προς έκδοση διαταγής πληρωμής, αλλά το σχετικό ανασταλτικό αποτέλεσμα καταλάμβανε μόνο τα μέτρα της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, τα οποία προβλέπονται από τις οικείες διατάξεις του ΚΠολΔ (παράδοση ή απόδοση κινητού, παράλειψη ή

ανοχή πράξης, κατάσχεση κινητής ή ακίνητης περιουσίας του οφειλέτη, κατάσχεση ειδικών περιουσιακών στοιχείων, αναγκαστική διαχείριση και προσωπική κράτηση). Αλλά και ως προς τα μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης, η αναστολή δεν ήταν αυτοδίκαιη, δεν επερχόταν δηλαδή εκ του νόμου συνεπεία της συνδρομής των προϋποθέσεων για την υπαγωγή στις ανωτέρω περί υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων διατάξεις, της έναρξης του υποχρεωτικού προκαταρκτικού σταδίου της οικείας διαδικασίας (της προσπάθειας εξωδικαστικού συμβιβασμού με την υποβολή στους πιστωτές σχεδίου διευθέτησης οφειλών κατ' άρθρο 2 ν. 3869/2010) ή ακόμα και της υποβολής της ίδιας της αίτησης προς το αρμόδιο Δικαστήριο για την ως άνω υπαγωγή από τον οφειλέτη (άρθρο 4 παρ. 1 ν. 3869/2010), αλλά διατασσόταν με δικαστική απόφαση, εκδιδόμενη κατά την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με την ρητή πρόβλεψη του άρθρου 6 παρ. 1 Ν. 3869/2010 (Κρητικός, Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, Β' έκδοση, 132-4, όπου επίσης τονίζεται η απάλειψη από την αρχική διατύπωση του κειμένου της ανωτέρω διάταξης στο σχέδιο νόμου της πρόβλεψης περί αναστολής των εν γένει σε βάρος του οφειλέτη καταδιωκτικών μέτρων). Η θεώρηση ότι η συνδρομή και μόνο των προϋποθέσεων για την υπαγωγή του οφειλέτη στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010 αρκεί για να κριθεί καταχρηστική η ανάληψη σε βάρος του οφειλέτη κάθε καταδιωκτικού μέτρου, θα οδηγούσε σε καταστρατήγηση των ανωτέρω διατάξεων, με τις οποίες προβλεπόταν η δύναμη αυτών απαγόρευση μόνο των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης και υπό τις καθοριζόμενες στις διατάξεις αυτές προϋποθέσεις. Με τον πρώτο λόγο ανακοπής -όπως δύναται να εκτιμηθεί από το Δικαστήριο, καθώς επισημαίνεται ότι άπαντες οι λόγοι δεν αναφέρονται υπό κεφάλαια ή κεφαλίδες και τίτλους, αλλά, επαναλαμβανόμενοι, σε συνεχόμενο κείμενο-, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται, αρχικά, ότι ο εκδότης την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής Δικαστής παραπλανήθηκε από την καθ' ης, αφού αυτή του απέκρυψε ότι της είχε ήδη κοινοποιηθεί προσωρινή διαταγή του Ν. 3869/2010 περί αναστολής των διωκτικών μέτρων σε βάρος της ανακόπτουσας, τελώντας κατ' αυτόν τον τρόπο η καθ' ης το ποινικό αδίκημα της παραβίασης δικαστικής

απόφασης και παραβιάζοντας τη σειρά προνομιακής κατάταξης δανειστών του ανωτέρω νόμου. Ο λόγος αυτός της ανακοπής, κατά το σκέλος του με το οποίο στρέφεται κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής, είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, διότι, κατά τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, η κατάθεση της αίτησης του άρθρου 4 του Ν. 3869/2010, δεν αποτελεί λόγο που να μην επιτρέπει στην τράπεζα να εκδώσει διαταγή πληρωμής, στην οποία να ενσωματώνει την απαίτησή της. Κατά το σκέλος του δε με το οποίο βάλλει κατά της από 9-3-2012 επιταγής προς πληρωμή, ευρισκόμενης παρά πόδας επικυρωμένου αντιγράφου Α' εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, είναι νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 3 του Ν. 3869/2010 και 281 ΑΚ και αποδεικνύεται ουσιαστικά βάσιμος, όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη από 7-5-2012 προσωρινή διαταγή της Ειρηνοδίκη Αθηνών, με την οποία ανεστάλησαν τα καταδιωκτικά μέτρα κατά των περιουσιακών στοιχείων της ανακόπτουσας, ενώ δεν προσκομίστηκε οποιοδήποτε άλλο αποδεικτικό μέσο από το οποίο να προκύπτει ότι δεν υφίσταται έως σήμερα η ανωτέρω αναστολή. Επομένως, κατ' αποδοχή του σχετικού λόγου, ακυρωτέα είναι μόνον η από 9-3-2012 επιταγή προς πληρωμή.

Εν συνεχεία, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η καθ' ης απέκρυψε εξώδικο της ανακόπτουσας προς αυτήν, στο οποίο περιέγραφε τις πολλαπλές συνδέσεις του προσβαλλόμενου με την ένδικη ανακοπή λογαριασμού με προηγούμενο, εξοφλημένο δάνειο της ανακόπτουσας και παρότι, εν συνεχεία, «διόρθωσαν» το εν λόγω λάθος, δεν ήσαν, ωστόσο, τις δυσμενείς συνέπειές του (υπερημερία), ενώ περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι η καθ' ης απέκρυψε παράνομες προμήθειες δανείων που εξαρχής παράνομα παρακρατούσε. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι απορριπτέοι, ως αόριστοι και ανεπίδεκτοι δικαστικής εκτίμησης, καθόσον η ανακόπτουσα δεν αμφισβητεί ορισμένα την επιδικασθείσα οφειλή, ουδόλως εξειδικεύονται οι επικαλούμενες ως παράνομες προμήθειες, ενώ ελλείπει και ορισμένο αίτημα.

Σύμφωνα με τα άρθρα 623 και 624 παρ. 1 του ΚΠολΔ, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 636 του ίδιου Κώδικα μπορεί να ζητηθεί η

έκδοση διαταγής πληρωμής για μη εξαρτώμενες από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό είναι ορισμένο και αποδεικνύεται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, τα έγγραφα δε αυτά, από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό αυτής, πρέπει, κατά τη διάταξη του άρθρου 626 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα, να επισυνάπτονται στην αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής. Εάν η απαίτηση ή το ποσό της δεν αποδεικνύονται εγγράφως, ο δικαστής οφείλει κατά το άρθρο 628 ΚΠολΔ να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής, εάν δε, παρά την έλλειψη αυτής της διαδικαστικής προϋπόθεσης, εκδοθεί διαταγή πληρωμής, τότε αυτή ακυρώνεται ύστερα από ανακοπή του οφειλέτη σύμφωνα με τα άρθρα 632 και 633 ΚΠολΔ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής, για το λόγο αυτό, γίνεται λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξαρτήτως της ύπαρξης και της δυνατότητας απόδειξης της απαίτησης με άλλα αποδεικτικά μέσα. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626, 630 και 631 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και όχι δικαστική απόφαση και επομένως δεν είναι αναγκαίο να έχει πλήρες αιτιολογικό για να είναι έγκυρη, αρκεί να περιέχει, εκτός των άλλων στοιχείων που προβλέπονται στο άρθρο 630 ΚΠολΔ, το ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί, καθώς και την αιτία της πληρωμής, δηλαδή, να προσδιορίζεται το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενο της διαταγής ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν είναι απαραίτητο να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία αυτή, δηλαδή τα επιμέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα από τα βιβλία της τράπεζας, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της τράπεζας (ΑΠ 1094/2006, ΑΠ 1825/2012, ΑΠ 1579/2013, ΕφΑΘ 3177/2011, ΜΠρΑΘ 4029/2015 δημ ΝΟΜΟΣ). Με τον επόμενο κατά σειρά λόγο της ανακοπής, κατ' εκτίμησή του, η ανακόπτουσα ζητεί να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, επικαλούμενη αοριστία των εγγράφων που προσκόμισε η καθ' ης

για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, διότι δεν προκύπτει ποιες υποχρεώσεις δεν εκπλήρωσε η ίδια, ώστε να δύναται η καθ' ης να καταγγείλει τη σύμβαση, διότι η κίνηση από τα βιβλία της καθ' ης τράπεζας είναι ακατάληπτη και δεν μπορεί να ερμηνευθεί, διότι δεν αναφέρεται στην αίτηση προς έκδοση διαταγής πληρωμής εάν περιλαμβάνονται οι χρεοπιστώσεις από όλες τις σχέσεις μεταξύ των συμβαλλομένων ή μόνο από μερικές και σε τι αφορούν οι χρεώσεις «έρευνας ακινήτου περιουσίας», «εξόδων πιστοποίησης ταξινόμησης», «εξόδων ελέγχου τίτλων» «τόκων περιόδου», διότι δεν αναφέρεται εάν υπήρξε η δυνατότητα εκατέρωθεν αποστολών στη σύμβαση, ώστε να προκύπτει ότι πρόκειται για σύμβαση αλληλόχρεου, διότι δεν αναφέρονται χωριστά, τόκοι, τόκοι ανατοκισμού, τόκοι υπερημερίας και το εναρκτήριο σημείο υπολογισμού τους και διότι δεν αναφέρεται ότι η ανακόπτουσα έχει αναγνωρίσει το υπόλοιπο του λογαριασμού μετά το κλείσιμό του. Όσον αφορά, τις επικαλούμενες αοριστίες της αίτησης περί έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, ο λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως παντελώς αναπόδεικτος, καθόσον δεν προσκομίζεται από την ανακόπτουσα, που φέρει και το σχετικό βάρος απόδειξης του λόγου ανακοπής της, αντίγραφο της εν λόγω αίτησης, τούτο δε, ένεκα και του γεγονότος ότι το Δικαστήριο δεν ελέγχει αυτεπαγγέλτως το ορισμένο της αίτησης για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, παρά μόνο στα πλαίσια σχετικού λόγου ανακοπής. Κατά τα λοιπά, ο λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος, καθώς από το σύνολο των εγγράφων που προσκομίζονται και επικαλούνται οι διάδικοι, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη μνεία κατωτέρω, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης και από την εν γένει διαδικασία, απεδείχθη ότι η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 8957/2012 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με την οποία υποχρεώθηκε η ανακόπτουσα να καταβάλει στην καθ' ης το ποσό των 13.265,60 €, πλέον τόκων και εξόδων, εξεδόθη βάσει α) της υπ' αριθμ. 288260/19-6-2008 σύμβασης πίστωσης με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό που είχε συναφθεί μεταξύ των διαδίκων και την πρόσθετη πράξη αυτής, β) του αποσπάσματος από τα εμπορικά βιβλία της καθ' ης του τηρηθέντος για την επίδικη σύμβαση

λογαριασμού δανείου, το οποίο βάσει του όρου 9 της ανωτέρω σύμβασης αποτελεί πλήρη απόδειξη της οφειλής της ανακόπτουσας και γ) της από 12-12-2011 εξώδικης καταγγελίας της σύμβασης, λόγω μη κανονικής εξυπηρέτησής της από την ανακόπτουσα (βλ. υπ' αριθμ. 8234Ε/94-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, Ανδρέα Πάζιου), από τα οποία προκύπτει η συνολική κίνηση και τα επιμέρους κονδύλια χρεωπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης της επίδικης πίστωσης, με αποτέλεσμα να αποδεικνύεται εγγράφως η απαίτηση της καθ' ης, κατά τις επιταγές των αναφερόμενων στην ανωτέρω νομική σκέψη διατάξεων του ΚΠολΛ.

Εν συνεχεία, η ανακόπτουσα επικαλείται καταχρηστικότητα τριών εκ των Γ.Ο.Σ. της επίδικης σύμβασης και ειδικότερα α) του όρου σύμφωνα με τον οποίο αν μέσα σε χρονικό διάστημα 30 ημερών από τη λήψη του κάθε μηνιαίου λογαριασμού ο οφειλέτης δεν αμφισβητήσει εγγράφως το ποσό της οφειλής, προβάλλοντας αντιρρήσεις, τότε θα θεωρείται ότι αποδέχθηκε ανεπιφύλακτα το περιεχόμενό τους και θα επέρχεται αναγνώριση του χρεωστικού υπολοίπου και των επιμέρους χρεώσεων που αναγράφονται στο μηνιαίο λογαριασμό, κατ' άρθρο 874 ΑΚ, β) του όρου σύμφωνα με τον οποίο η τράπεζα θα έχει πάντα το δικαίωμα να συνενώσει όλους ή μερικότερους από τους λογαριασμούς σε έναν, αθροίζοντας ή συμψηφίζοντας τα υπόλοιπά τους και ο οφειλέτης παραιτείται του δικαιώματος προβολής οποιασδήποτε αντίρρησης κατ' αυτών και αμφισβήτησης του τελικού ποσού και γ) του όρου που προβλέπει τη μετακύλιση της εισφοράς του Ν. 127/1975. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, όσον αφορά στους πρώτο και τρίτο εκ των αναφερόμενων όρων της σύμβασης, διότι, αντίστοιχα: α) η δικονομική συμφωνία, με την οποία ο πιστούχος μετά την παρέλευση της εύλογης προθεσμίας που του έχει τάξει η τράπεζα, χωρίς να αντιλέξει κατ' αυτής, θεωρείται ότι έχει αναγνωρίσει το κατάλοιπο του λογαριασμού, είναι έγκυρη, λαμβάνεται δε ως συμφωνία η οποία προσδίδει στη σιωπή του πελάτη το νόημα αποδοχής της πρότασης που προέρχεται από την τράπεζα προς κατάρτιση σύμβασης αναγνώρισης του καταλοίπου, η οποία δεν διαταράσσει την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των

συμβαλλόμενων μερών εις βάρος του πιστούχου, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν αποκλείει το δικαίωμα ανταπόδειξης, αλλά απλώς περιορίζει τη δυνατότητα του πιστούχου να αμφισβητήσει το κατάλοιπο μέσα στην ως άνω εύλογη προθεσμία, με ισχυρισμούς ορισμένους, που ανάγονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια και όχι με γενική αμφισβήτηση της ορθότητας τήρησης των λογαριασμών ή του καταλοίπου (βλ. ΑΠ 470/2006, ΑΠ 1458/2006, ΑΠ 1472/2004, ΕφΠατρ 61/2004, Εφθεσ 117/2002, ΔΕΕ 2002.507) και β) διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του ν. 128/1975, επιβάλλεται εισφορά σε βάρος κάθε είδους πιστωτικών ιδρυμάτων που λειτουργούν στην Ελλάδα, η οποία μετά την 1/6/2003 ανέρχεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3152/2003, σε ποσοστό 0,60% ετησίως επί του ετήσιου ύψους των εντός έκαστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων από αυτά δανείων πάσης φύσεως ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων των πιστώσεων προς τις τράπεζες και το δημόσιο. Ωστόσο, είναι δυνατή η μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς στον δανειολήπτη με σχετική συμφωνία, βάσει της αρχής της ιδιωτικής αυτονομίας, καθώς τούτο δεν αντικείται στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του ν. 128/1975 ούτε απαγορεύεται από άλλη διάταξη (ΑΠ 430/2005, ΕΛΛΔνη 2005.802, ΕφΑΘ 1558/2007, ΕΛΛΔνη 2007.902). Μη νόμιμος είναι μόνο ο ανατοκισμός της ανωτέρω εισφοράς, πλην όμως η ανακόπτουσα προβάλλει τον εν λόγω ισχυρισμό -όπως και έτερους καινοφανείς ισχυρισμούς- απαραδέκτως, το πρώτον, με την προσθήκη της, και όχι με σχετικό λόγο ανακοπής. Όσον αφορά δε στο δεύτερο κατά σειρά αναφερόμενο όρο της σύμβασης, ο λόγος ανακοπής πρέπει να απορριφθεί ως αόριστος, διότι το κύρος της διαταγής πληρωμής δεν πλήττεται από μόνο το λόγο της καταχρηστικότητας όρου της σύμβασης από την οποία απορρέει η επίδικη απαίτηση, αλλά μόνο εφόσον η ύπαρξη του όρου αυτού συντέλεσε στην ουσιώδη επιβάρυνση του ανακόπτοντος περιάγοντάς τον σε δυσμενή θέση, στην οποία δεν θα είχε περιέλθει εάν δεν υπήρχε ο εν λόγω όρος στη σύμβαση (ΑΠ 15/2007 ΧρΙΔ 2007, 426, ΠΠρΑΘ 2235/2003 ΝοΒ 2004, 425). Εν προκειμένω, η ανακόπτουσα δεν αναφέρει ορισμένα, εάν η καθ' ης εφάρμοσε κατά τη λειτουργία της επίδικης σύμβασης τον επικαλούμενο ως καταχρηστικό

όρο, εάν και ποιους λογαριασμούς της ανακόπτουσας συνένωσε, ποια βλάβη υπέστη από την ύπαρξη του σχετικού όρου και πώς ακριβώς αυτός επηρέασε τη διαμόρφωση του ύψους της οφειλής της. Άλλωστε, η τυχόν ενσωμάτωση στην απαίτηση αχρεώστητων ποσών θεμελιώνει ισχυρισμό κατά της επιδικασθείσας απαίτησης (ένσταση διακωλυτική της γέννησης μέρους της απαίτησης), ο οποίος για να είναι ορισμένος θα πρέπει να περιέχει σαφή αναφορά των κονδυλίων των οποίων αμφισβητείται η νομιμότητα, καθώς και αίτημα για ακύρωση της διαταγής πληρωμής κατά το ποσό που αντιστοιχεί σε αυτά (άρ. 262 παρ. 1 ΚΠολΔ), στοιχεία που ουδόλως αναφέρει η ανακόπτουσα.

Ακολούθως, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι, για όλους τους ανωτέρω αναφερόμενους λόγους, η από μέρους της καθ' ης δικαστική επιδίωξη της απαίτησής της, με την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, ασκείται καταχρηστικά, υπερβαίνοντας τα επιβαλλόμενα από τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ όρια. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, καθώς τα εκτιθέμενα ως άνω πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 281 ΑΚ, ήτοι, δεν συνεπάγονται από μόνα τους υπέρβαση των ορίων, που θέτουν η καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Το γεγονός ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση η άσκηση του συμβατικού δικαιώματος της καθ' ης επέφερε τυχόν βλάβη στην ανακόπτουσα δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει κατάχρηση δικαιώματος, παρά μόνο αν τούτο μπορεί να συνδυαστεί και με άλλες περιστάσεις, όπως λχ όταν ο δανειστής δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Έλλειψη, όμως, συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής αποφασίζει, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, να καταγγείλει τη σύμβαση, να εισπράξει την απαίτησή του, διακόπτοντας παράλληλα την πίστωση του οφειλέτη, με σκοπό να αποτρέψει και τη διόγκωση του χρέους του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός βέβαια αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει προφανής υπέρβαση, στοιχείο που δεν προκύπτει, εν προκειμένω, από τα ιστορούμενα από την ανακόπτουσα στο δικόγραφο της ένδικης ανακοπής (ΜΠρΑΘ 4029/2015 Α'

δημοσίευση Νόμος, ΑΠ 1742/2004 δημοσίευση Νόμος, ΕφΘεσ 1027/2010 ΑΡΜ 2012.577, ΕφΛαρ 298/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 114/2007 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2007.241, ΕφΑΘ 5253/2003 ΑΡΧΝ 2004.201).

Τέλος, ο τελευταίος κατά σειρά λόγο ανακοπής, με τον οποίο η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η επιβληθείσα σε βάρος της με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής δικαστική δαπάνη είναι υπέρμετρη και υπερβαίνει τα όρια του Κώδικα Δικηγόρων «που ορίζει σε διαταγές πληρωμής αμοιβή 1% επί του ποσού αυτής», είναι απορριπτός ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος, καθώς συγχέει την οριζόμενη από τον ανωτέρω Κώδικα δικηγορική αμοιβή με τα επιδικαζόμενα από το Δικαστήριο έξοδα, μέρος μόνο των οποίων αποτελεί η αμοιβή του Δικηγόρου.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει, απορριπτομένης της ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ, να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και, γενομένης δεκτής της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδικών, λόγω της μερικής νίκης και μερικής ήττας κάθε διαδικού (άρθρα 178 και 591 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ παρόντων των διαδικών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 8957/2012 διαταγή πληρωμής.

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από 9-3-2012 επιταγή προς πληρωμή, ευρισκόμενη κάτωθι αντιγράφου Α' εκτελεστού απογράφου της υπ' αριθμ. 8957/2012 διαταγής πληρωμής.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στην Αθήνα, την 20 Σεπτεμβρίου 2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ